

Біблійний Прапор

*«Пошли Своє світло та правду Свою, - вони мене будуть провадити ...»
Псалом 43:3*

«Підійміть над Народами Прапора»

— Ісаї 62:10 —

ЗМІСТ:

Правдиве Світло 18

Чому ми молимося «Нехай
прийде Царство Твоє»? 23

Яким є правдивий
християнин? 26

ПРАВДИВЕ СВІТЛО

*«Світлом правдивим був Той, Хто просвічує
кожну людину, що приходить на світ»*

– Ів. 1:9

ВСЮДИ В СВЯТОМУ ПИСЬМІ світло використовується, щоб представляти Бога, Його правду, Його справедливість, Його слуг і їх послання. І навпаки, темнота є синонімом сатани, князя темряви та всіх його зведених послідовників, дітей темряви, а також зла, з яким він асоціюється, що є вчинками темряви. Ці метафори мають настільки яскраве вираження, що їх швидко розпізнають не лише ті, хто добре знайомий зі Святим Письмом, але й світ. Голос нахнення в Біблії повідомляє, що під впливом сатани, під впливом сили темряви, «весь світ лежить у злі». Ця заява прозвучала під час Євангельського Віку, а не в часи перед потопом чи перед тим, як Ізраїль отримав Закон, чи у Віці Закону. Незважаючи на те, що прийшов Ісус і віддав Своє життя на викуп, а також незважаючи на те, що Його послідовники були помазані Святим Духом в день П'ятидесятниці, світ все одно лежить у злі. Як вже було сказано, «бо темрява землю вкриває, а морок – народи» (1 Ів. 5:19; Іс. 60:2). Та, однак, Святе Письмо свідчить, що Ісус є Світлом для світу, правдивим Світлом, що просвічує кожну людину, яка приходить на світ, про що заявляє процитований на початку текст. Як і в якому значенні це може бути правдою? Відповідаємо, що це ще не є правдою, це є пророчим свідоцтвом про те, що ще має статися.

Наш Господь проголосив цю велику правду, коли сказав: «Я, Світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто вірує в Мене, у темряві не зоставався», але «люди ж темряву більш полюбили, як світло, – лихі бо були їхні

вчинки!» (Ів. 12:46; 3:19-21). Іншими словами, наш Господь вказує тут на те, що людство піддалося такій деградації, такій симпатії до гріха і такій суперечності з абсолютною правдою, справедливістю і праведністю, що світло не було для нього привабливим, і менш привабливим, ніж блуд. Господь сказав, що це було таємницею ненависті, яку викликала Його присутність і яка довела до Його розп'яття. Темрява «ненавидить світло, і не приходить до світла, щоб не були зганені вчинки її», бо суть світла – розпорошувати темряву. Дивна річ, але темрява не була тоді обмежена до невідомих, так само, як і сьогодні. Вона не зважає на становище. Найбільш рішучими слугами темряви і найбільш противними світлу Правди, яке променіло з життя і наук нашого Спасителя, були первосвященники, вчителі закону та провідні фарисеї. «І багато людей залюбки Його слухали». Правду кажучи, сили темряви є найбільше в особах більш впливових і більш вчених. Сам сатана, князь темряви, став таким не з причини незнання чи глупоти, але з причини гордості і грішної амбіції, яка провадила його до опозиції щодо Божого Плану (Мар. 12:37).

Наш Господь не лише поінформував нас, що можливості випромінювання Його світла були обмежені через диявольські впливи темряви, людську розбещеність та злі наміри, які оточували Його, але також, що те саме пропорційно діється в житті Його послідовників, тобто, що вони будуть далекі від того, щоб стати сонцем, потуж-

ними світилами на небозводі земних справ, розпорошуючи її темряву, і що вони будуть лише малим світлом або свічками. Господь остерігає нас від знеохочення, від того, щоб ми соромились Його, соромились світла, а заохочує поставити свої свічки на свічнику так, щоб вони могли світити для всіх, хто в Домі – щоб наше світло світило домохадцям віри. І нехай навіть наші вікна будуть відкриті, щоб ті, хто назовні, могли зауважити його в домохадцях віри і прийти до того світла й отримати сердечний прийом. Однак, ми не повинні думати, що світ буде любити наше світло, чи припускати, що коли ми занесемо це світло до нього, то він буде схильний славити нас, вивищувати й шанувати. Якраз навпаки, так довго, як князь темряви буде тримати світ у своїй владі і діяти через світську амбіцію та упередження, міцно утверджені ілюзії та фальшиві доктрини, так довго будуть актуальними слова Господа: «Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас» (Ів. 15:18). «Не давайте святого псам, і не розсипайте перел своїх перед свинями, щоб вони не потоптали їх ногами своїми, і, обернувшись, щоб не розшматували й вас» (Мат. 7:6). Ця глибина нашого послання не є передбачена для світу, який шанує мамону, а для посвячених, щоб вони пізнали таємницю «Царства Небесного». Для них тепер є призначене світло Правди, для тих, «кого б тільки покликав Господь, Бог наш». Решта цього світу є дітьми темряви, щодо яких, через Боже провидіння, буде розгорнута діяльність у властивому часі (Мат. 13:11; Кол. 1:13).

Подібно, тексти Святого Письма говорять про дорогу праведних у Віку Євангелії. Вони не вказують на дорогу Церкви, як таку, що променіє, але навпаки, що вона є вузькою і тісною, тому що вона переповнена труднощами та випробуваннями, оточена темрявою, за винятком того, наскільки її освічує Божа Правда. Більше того, представлений у Святому Письмі образ цієї дороги і Церкви, яка подорожує по ній, підкреслює цю думку. Він представляє подорожного зі світильником, прикріпленим до краю його взуття, освічуючи лише кожен крок на дорозі, як це подає Біблія: «Для моєї ноги Твоє слово – світильник, то світло для стежки моєї» (Пс. 119:105). Апостол Петро, подаючи ту саму думку, говорить: «І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на

світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися, і світова зірниця засяє у ваших серцях» (2 Пет. 1:19). Тут підкреслені чотири факти: (1) що існує новий день, приготований Богом, який засвітає у властивому часі; (2) що ми живемо в період ночі, яка випереджає цю нову епоху; (3) що Слово Господнє є єдиним світлом і провідником для Його народу серед цієї ночі; (4) що ті, які не є Його народом і не мають того світла, ходять в темряві, не дивлячись на те, наскільки вони могли б бути мудрими і розважними в світових справах у власних очах та очах інших.

НАСТУПАЮЧИЙ КРАЩИЙ ДЕНЬ

Ми радіємо Божому запевненню, що настане кращий день, славний день, в якому «тіні проминуть», виснажливі тіні цього світу. Це вказує на перемогу світла над темрявою, про що нас запевняють численні вірші Святого Письма, які говорять, що у властивому часі наш великий Спаситель, Христос, Сам прийме велику силу і почне панування, панування справедливості, панування Божого Царства. Наступне запевнення говорить, що швидко, на початку цього панування, сатана буде зв'язаний на тисячу років, щоб таким чином було обмежене зведення людського роду. Наш Господь, говорячи про це в одній зі Своїх притч, називає сатану володарем теперішньої епохи (віку) й оголошує, що зв'яже його й «пограбує його дім» – знищить діла зла, гріха, забобонів, незнання і т.п. О, який щасливий день тоді настане для цілого світу!

І саме в цьому місці Апостол нам пригадує, що Божий План, який охоплює майбутнє Боже Царство, говорить, що вибрана під час цього Віку Євангелії Церква поєднується в ньому зі своїм Господом, зі своїм Нареченим. Так сердечним є це поєднання Церкви з Христом, що інколи праця обмеження сатани та сил зла на початку Тисячолітнього Віку приписується Церкві під головуванням Голови і Господа. Так є у випадку, про який говорить Апостол: «А Бог миру потопче незабаром сатану під ваші ноги» (Рим. 16:20). Подібно наш Господь згадує Церкву як поєднану з Ним у майбутньому ділі просвітлення, бо коли наш текст говорить про Христа, як про правдиве і велике Світло, яке остаточно освітить кожну людину, яка приходить на цей світ, Біблія вказує, що члени Церкви – які

були вже раніше просвічені, поступаючи вузькою дорогою в Його сліди, і виставлені на особливі труднощі та випробування, які мали розвинути і випробувати переможців – будуть також членами великого Сонця Праведності, проміння якого, згідно обітниць Святого Письма, будуть лікувати (Мал. 4:2). Цю участь Церкви з Ним, в якості членів славного Сонця Праведності, наш Господь показує в притчі про пшеницю і кукулі. В поясненні цієї притчі Господь говорить про зібрання вибраних при закінченні цього віку через перемену в воскресінні і оголошує, що «тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця. Хто має вуха, нехай слухає!» (Мат. 13:43).

А тепер після славного образу Тисячолітнього ранку, вертаючись до фактів, які мають місце тепер, ми зауважуємо абсолютну правду біблійних образів, які представляють світ в темряві та язичництво у великій темряві, і лише Божий народ як єдиних, хто має світильник Божого об'явлення, і цей світильник кожен раз кидає світло тільки на один крок на цій стежці. Все в цьому образі підтверджує решту тверджень Слова, і наші власні досвідчення, а саме, що нічого з того, що Божий народ може зробити в теперішньому часі, не розпорошить сили темряви. Наші малі свічки повинні бути поставлені на свої свічники, гніт наших ламп має бути очищений і запалений, щоб міг дати від себе стільки світла, скільки це можливо, аби освітити нас та інших. Але немає абсолютно жодної причини для нас, щоб припускати, що своєю власною силою ми могли б розпорошити темряву. Щоб зробити нас здібними і приготувати до праці освічення світу, вимагається славна зміна воскресіння. Навпаки, не дивлячись на старання Божого народу протягом дев'ятнадцяти століть, починаючи від смерті Ісуса, число язичників постійно збільшується. Згідно статистики, язичників у світі є вдвічі більше, ніж було сто років тому.

Нажаль, хоча зовнішній вигляд і пишнота цивілізації, званої християнством, в багатьох випадках є вражаючими, та, проте, наш Господь, даючи пророчий образ реальної ситуації, говорить: «Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене» (Мат. 15:8). Лише небагато хто сьогодні, як і завжди, є по стороні Господа, будучи наповнені Його духом і ведені Його

Світильником Правди. Більшість християн всюди, у всіх деномінаціях «падають», як це є описано Господом через пророка, який говорить до правдивої Церкви Христа: «Впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде» (Пс. 91:7).

Ці тисячі і десять тисяч охоплюють багатьох найбільш вчених сьогоденної доби, саме так, яке це було з «паданням» під час Першого Приходу нашого Господа, коли до тих, хто «падає», входили вчителі закону, первосвященники і члени синадрию. Упадок в цьому випадку не є моральним відхиленням, потраплянням у вульгарний гріх, але вони відпали від «віри, раз даної святим» і попали в теорію еволюції, вищий критицизм, невірство, теософію, нове мислення, нову теологію, християнське знання, і т.п. – відпали від наук Божого Слова, яке говорить про те, що людство попало в гріх і під Божий вирок, про викуп Адама і його роду дорогоцінною кров'ю Ісуса, про визволення Церкви і, остаточно, про всіх тих, які приймуть Божу ласку з рук Того, який нас полюбив і викупив Своєю дорогоцінною кров'ю (Юди 3; 1 Пет. 1:18,19).

Чому Господь дозволив на таке довге зволікання, незважаючи на свідчення, що має силу поконати гріх та сатану і визволити світ з темряви, незнання й забобонів? Чому лише після того, як минуло чотири тисячі років від упадку, Бог послав Відкупителя, і чому лише після того, як минуло понад дев'ятнадцять століть від смерті Спасителя за цілий світ, Господь прийшов в силі і великій славі, щоб визволити людський рід з ярма гріха та смерті, щоб визволити стогнуче створіння з неволі до славної свободи Божих синів? Чому? О, є певна причина, яка тепер не всім znana. І навіть, коли б ми про неї говорили, не всі могли б її почути. Наш Учитель правдиво сказав, звертаючись до Своїх вірних учнів, Його послідовників: «Вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а іншим у притчах, щоб дивились вони – і не бачили, слухали – і не розуміли» (Лук. 8:10). Тому ми не повинні боятися розповідати іншим Господньої таємниці, про яку Апостол сказав як про «таємницю, заховану від віків і поколінь, а тепер виявлену Його святим» (Кол. 1:26). Потрібно знати цю Таємницю, бо сила яку дає це знання, буде особливою цінністю для святих в їхній боротьбі з винятковими труд-

нощами і випробуваннями, які стоять прямо перед ними. Цією таємницею є наступне: від початку ціллю Бога було, щоб великим Визволителем, Месією, був не лише Господь Ісус – Відкупитель, але, щоб Він також охоплював вибране в цьому Віці Євангелії Мале Стадо, дозрілі зерна, зібрані під час жнива Ізраїлю, а також зібраних у Віці Євангелії з кожного народу, люду, племен і язиків. Їх Господь назвав Своїми «коштовностями». «І будуть вони Моїми, каже Господь Саваот, в той день, коли вчиню їх Своїми коштовностями [коли прийду, щоб зробити їх Своїми коштовностями]» (Мал. 3:17, KJV). «Коштовності» раніше не були нагороджені, ані не були обдаровані славою, доки повне число Вибраних не було скомплектоване, виполіроване і приготовлене. Скоро Вибрані, тобто праведні, засяють як сонце в Царстві їх Отця, щоб благословити весь людський рід. Тоді вони зі своїм Господом, Нареченим, як позаобразне насіння Авраама, виповнять Божу обітницю, яка говорить: «І благословляться в тобі всі племена землі!» (Бут. 12:3).

Таким чином, закрита від віків таємниця стає зрозумілою для тих, очі яких були помазані Святим Духом і які дивляться в напрямку, вказаному нашим Господом. Вони бачать, що тепер «Світло [Правди] сіється для справедливого, а для простосердих розрада», і радіють, по-перше, прояву Божої ласки і, по-друге, тому, що це їх заохочує і побуджує до праведності серця, завдяки чому вони можуть тривати в Божій любові, іти вперед по вузькій дорозі від ласки до ласки, від знання до знання, проваджені Словом як світильником при нозі. Вони відчувають також радість, коли вже тепер розуміють ціль Божої Мудрості в дозволенні особливих випробувань і страждань Божого народу. Вони розуміють, що випробування й страждання призначені для того, щоб приготувати їм «славу вічної ваги», до якої вони «покликані Його постановою».

Такі особи не заздять Святій Дорозі світу, по якій він матиме привілей іти аж до осягнення досконалості реституції під час Тисячоліття. Бо вони розуміють, що незалежно від того, якими великими будуть ті благословення, «Бог передбачив щось краще про нас» (Євр. 11:40). Тому вони задоволені, і навіть здібні радіти серед вогня-

них випробувань, бо вони усвідомлюють, що ці випробування є наслідком Божого розпорядження, ціллю якого є приготувати, випробувати й досвідчити їх щодо того становища, яке вони мають обійняти в славному Царстві, бо лише воно буде встановлене для того, щоб благословити світ. Такі особи зі збільшеними та розігрітими серцями, повні любові до Бога і кожного створіння, є задоволені тим, що здобувають знання про Божий План, а саме про те, що все створіння є під Божим наглядом, хоча й самі вони є предметом Його особливої опіки. Вони переживають радість з причини відкриття Божого Плану, який дуже ясно показує, що Бог передбачив можливість вічного спасіння через Христа усіх тих, які будуть Йому слухняні, а крім того, Він запевнив, що під час Тисячоліття людському родові буде дане відповідне знання, можливості та необхідна допомога.

«ЗВІЩАЮ ВАМ РАДІСТЬ ВЕЛИКУ»

Чи це дивно, що Послання Божої ласки, проголошене в перший ранок народження Господа, було Посланням миру і доброї волі щодо людей – усіх людей? Чи не дивно, що з точки зору того, що ми бачимо в розвитку Божого Плану, що ангели оголосили пастухам: «Оце благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім: Бо сьогодні в Давидовім місті народився Спаситель, що є Христос Господь»? Ні! Це Послання є цілком згідне з усім, що ми знаємо про Боже Слово,

і усім, чого може сподіватися інтелігентний і розсудний розум зі сторони премудрого, справедливого, могутнього й люблячого Творця. Чому Він не повинен відчувати задоволення в благословенні кожного створіння з роду Адама? Чому Він повинен був би мати на меті спасіння виключно групки вибранців, а решту віддати вогнетривким демонам на вічні муки? Такі небіблійні поняття, без сумніву, походять від великого князя темряви, який охоче хотів би відвернути наші серця від Божої мудрості, справедливості, любові та сили, який був би задоволений, якби міг схилити нас до того, щоб ми вважали нашого Бога за противника людського роду, який насолоджується стражданнями (Єз. 33:11). Яким виразним, яким славним і широким є твердження нашого тексту, яке проголошує, що Ісус є тим правдивим Світлом для світу, для кожної людини, яка приходить на світ! Цей текст запевнює нас, що Відкупитель світу був Божим великим різдвяним Подарунком для Адама і всіх його потомків, даром, вартість якого в теперішніх часах зростає в оцінці всіх Господніх святих, в міру того, як вони день за днем, крок за кроком, приходять до пізнання Христа Божого. Це оцінення буде зростати у світі в міру того, як у Віці Тисячоліття людство буде приносити плоди, наближаючись до сердечної згоди з Господом і Його справедливістю. А також це оцінення буде збільшуватися в них протягом усієї вічності, в міру того, як довжина, ширина, висота і глибина Божої любові буде щораз більше проявлятися.

Не дозволюмо, щоб обмеженість нашого розуму стримала нас від оцінення правдивого значення нашого тексту. Пам'ятаймо про слова нашого Господа: «Бо ваші думки – не Мої це думки, а дороги Мої [плани] – то не ваші дороги [плани], говорить Господь». Великий Божий План (який досі охопив лише Церкву, рівно стільки осіб, скільки наш Господь Бог покликав) ще має досягнути не лише цілого людства, яке буде жити тоді, коли Сонце Праведності засяє в небесній славі, але також усіх тих, які пішли до великої в'язниці смерті – гробу (*шеолу, гадесу*; Іс. 55:8,9; 40:5). Відомо, що величезна більшість з них ніколи не була освічена Господом Ісусом і Його Післанництвом Євангелії. Цього світла не було до того, як наш Відкупитель прийшов на світ, не дивлячись на те, що минуло чотири ти-

сячі років, відколи мільярди людей пішли до в'язниці. Біблійне свідоцтво говорить про це докладно, а саме, що «Христос... вивів на світло життя та нетління Євангелією» (2 Тим. 1:10). Безсмертя, яке є Божим даром для Церкви, не було до того зауважене, ані оцінене чи зрозуміле, і те ж саме можна сказати про вічне життя, яке Бог забезпечив для всіх з Адамового роду, які його приймуть. Правда, колись були дані певні невизначені обітниці, але не було ясного світла щодо них. Їх потрібно було приймати вірою.

Однак тепер є інша ситуація. Ми бачимо Ісуса, ми побачили Його як Слово Боже, яке стало тілом, побачили Його місію, тобто той факт, що Він прийшов, щоб відкупити наш рід. Очима віри ми бачимо Його розп'ятого за наші гріхи, і навіть воскреслого з мертвих, і що Він відійшов до Отця, щоб перед Ним з'явитись як Заступник домочадців віри, Церкви Перворідних. Як говорить Апостол: «Щоб з'явитись тепер перед Божим лицем за нас» (Євр. 9:24). Тепер ми можемо зрозуміти, чому старожитні не могли побачити, що Бог може бути справедливим і може виправдати того, хто вірить в Ісуса. Ми можемо бачити, що була заплачена кара за Адама, завдяки чому Адам і всі з його роду, його раси, можуть бути звільнені з гробу та вироку смерті, і можуть мати можливість дивитись на Світло, правдиве Світло, щоб освічені ним були припроваджені до знання Правди і через це мали можливість отримати повне примирення з Отцем і привернення всіх благословенств Його ласки. Може здаватися, що цей предмет є надто зрозумілий, щоб над ним дискутувати – що Бог обіцяв, що правдиве світло освітить кожну людину, а досі воно освітило небагатьох, і що як таке воно мусить об'явитися кожному створінню під час Тисячолітнього Віку; кожен повинен побачити це велике світло, перш ніж великий Божий План щодо викупу людства міг би бути виконаний і перш ніж будь-хто міг би підлягати великій карі – другій смерті.

Ми, які удостоїлись бути покликаними Богом в теперішній час, і які очима віри побачили правдиве Світло, були освічені Святим Духом, наші кроки були проваджені по стежці віри, в світлі Світильника, радіймо щораз більше через добродійства нашого Бога і поступаймо по добрій дорозі,

розвиваючи плоди і якості Духа, і таким чином будьмо готові, що Вчитель вживе нас, щоб ми брали уділ у благословенні всіх народів землі!

«Був один чоловік, що від Бога був посланий, – йому ймення Іван.

Він прийшов на свідоцтво, щоб засвідчити про СВІТЛО, щоб повірили всі через нього.

Він тим СВІТЛОМ не був, але свідчити мав він про СВІТЛО.

СВІТЛОМ правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ.

Воно в світі було, і світ через Нього повстав, але світ не пізнав Його.

До свого прибуло, – та свої відіцурались Його.

А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його»

Євангелія від Святого Івана 1:6-12

BS № 190, 1952, 1-5; SB № 4(335), 1983, 148-152

ЧОМУ МИ МОЛИМОСЯ «НЕХАЙ ПРИЙДЕ ЦАРСТВО ТВОЄ»?

ЩОНЕДІЛІ в тисячах церков, а решту днів по своїх домах, разом і осібно християни повторюють те, що загально називають «Господньою Молитвою» (Мат. 6:9-13). В цілому, вони роблять це, не розуміючи, про що насправді просять в молитві. А навіть більше, багато хто її повторює за звичкою або тому, що її повторюють інші, а не тому, що вона є молитвою від серця.

Один видатний американський проповідник свого часу сказав, що найбільше часу на пусту мову минає під час співання церковних пісень та під час молитов, коли слова часто співаються як обряд або повторюються бездумно. Для багатьох це є справою даремного повторювання (Мат. 6:7, KJV).

Що Ісус мав на думці, коли навчав Своїх учнів молитися: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі»? Чому Він навчав їх молитися: «Нехай прийде Царство Твоє»?

Бог у Своему Слові вказує на багато славних результатів, які прийдуть внаслідок Його відповіді на цю молитву. Кожен з них є дуже вагомим мотивом, ради якого ми повинні цю молитву заносити до Бога. З-поміж цих багатьох мотивів ми наводимо кілька важливіших, додаючи до кожного з них по одній цитаті зі Старого та Нового Завіту. Ми молимося: «Нехай прийде Царство Твоє»,

1. Бо чекаємо, що наш Відкупитель об'явиться другим раз, несучи спасіння:

«Та я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня Він підійме із пороку» (Йов. 19:25).

«Так і Христос один раз був у жертву принесений, щоб понести гріхи багатьох, і не в справі гріха другий раз з'явиться тим, хто чекає Його на спасіння» (Євр. 9:28).

2. Тому що ми тужимо за визволенням від теперішнього злого світу:

«І повстане того часу Михаїл, великий той князь, що стоїть при синах твого народу, і буде час утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу. І того часу буде врятований із народу твого кожен, хто буде знайдений записаним у книзі» (Дан. 12:1).

«Що за наші гріхи дав Самого Себе, щоб від злого сучасного віку нас визволити, за волею Бога й Отця нашого» (Гал. 1:4).

3. Тому що прагнемо припинення усіх воєн:

«І Він буде судити між людьми, і буде численні народи розсуджувати. І мечі свої перекують вони на лемеші, а списи свої на серпи. Не підійме меча народ проти народу, і більше не будуть навчатись війни» (Іс. 2:4).

«І Бог кожному сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося» (Об. 21:4).

4. Бо ми прагнемо відновлення царства Ізраїлю:

«А ти, башто Черідна, підгірку Сіонської доньки, прийде до тебе і дійде старе панування, царювання для донечки Єрусалиму» (Мих. 4:8).

«А вони, зійшовшись, питали Його й говорили: Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві? А Він їм відказав: То

не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй» (Дії 1:6,7).

5. Тому що прагнемо встановлення на Землі буквального, вічного Божого Царства:

«І Йому було дане панування й слава та царство, і всі народи, племена та мови будуть служити Йому. Панування Його панування вічне, яке не спиниться, а царство Його не буде зруйноване» (Дан. 7:14).

«І засурмив сьомий Ангел, і на небі зчинились гучні голоси, що казали: Перейшло панування над світом до Господа нашого та до Христа Його, і Він зацарює на вічні віки» (Об. 11:15).

6. Бо хочемо, щоб усі люди побачили Божу славу:

«І з'явиться слава Господня, і разом побачить її кожне тіло, бо уста Господні оце прорекли» (Іс. 40:5).

«І кожна людина побачить Боже спасіння» (Лук. 3:6).

7. Бо прагнемо, щоб Авраамове потомство благословило всі народи Землі:

«І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе через те, що послухався ти Мого голосу» (Бут. 22:18).

«І Писання, передбачивши, що вірою Бог виправдає поган, благовістило Авраамові: Благословляться в тобі всі народи» (Гал. 3:8).

8. Тому що це означатиме завершення в'язання сатани, зняття Адамового прокляття і покривала брехні та омани, через яку він гнітив народи:

«І Він на горі (царстві) цій понищить заслону, заслону над усіма народами, та покриття, що розтягнене над усіма людьми» (Іс. 25:7).

«І схопив він змія, вузя стародавнього, що діявол він і сатана, і зв'язав його на [ті] тисячу років, та й кинув його до безодні [до стану незнання, який не має дна, бо не має справжньої підстави], і замкнув його, і печатку над ним поклав, щоб народи не зводив уже, аж поки не скінчи-

ться тисяча років. А по цьому він розв'язаний буде на короткий час» (Об. 20:2,3).

9. Бо прагнемо, щоб знання про Господа наповнило весь світ:

«Не вчинять лихого та шкоди не зроблять на всій святій Моїй горі, бо земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває» (Іс. 11:9).

«Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди. Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх. Свідectво часу свого» (1 Тим. 2:3-6, *див. KJV*).

10. Тому що прагнемо, щоб світ також мав день суду:

«Нехай поле радіє та все, що на ньому! Нехай заспівають тоді всі дерева лісні, перед Господнім лицем, бо гряде Він, бо землю судити гряде, Він за справедливістю буде судити вселенну, і народи по правді Своїй» (Пс. 95:12,13).

«Бо Він визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав доказа всім, із мертвих Його воскресивши» (Дії 17:31).

11. Бо чекаємо, що Христос, Голова і Тіло, невдовзі поконе сатану:

«І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (Бут. 3:15).

«А Бог миру потопче незабаром сатану під ваші ноги. Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з вами! Амінь» (Рим. 16:20).

12. Тому, що очікуємо нових небес (духовного правління Ісуса та Його Нареченої, замість сатани та його злих ангелів) та нової землі (відродженого, приверненого до життя людства):

«Бо ось Я створю нове небо та землю нову, і не згадаються речі колишні, і не придуть на серце» (Іс. 65:17).

«Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває» (2 Пет. 3:13).

13. Тому що настане знищення усіх безбожних – усіх, які, після отримання єдиної цілковитої та повної нагоди спасіння, виявлять, що вони негідні вічного життя:

«Господь береже тих усіх, хто любить Його, а безбожних усіх Він понищить» (Пс. 144:20).

«А лякливим, і невірним, і мерзким, і душоубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою, а це друга смерть» (Об. 21:8).

14. Тому що ми з радістю чекаємо часу, коли на нових небесах та на новій землі всі цілу вічність будуть оспівувати славу Невесного Отця та Його улюбленого Сина, Ісуса Христа, нашого Спасителя:

«І Господні викупленці вернуться та до Сіону зі співом увійдуть, і радість довічна на їхній голові! Веселість та радість досягнуть вони, а журба та зідхання втечуть» (Іс. 35:10).

«І кожне створіння, що воно на небі, і на землі, і під землею, і на морі, і все, що в них, чув я, говорило: Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві благословення, і честь, і слава, і сила на вічні віки» (Об. 5:13).

Нас обгортає подив, коли замислюємося над численними обітницями чудових благословенств, які настануть в результаті встановлення на землі Божого Царства. Чим більше ми досліджуємо та цінуємо ці дорогоцінні обітниці, тим більше значення буде мати для нас молитва: «Нехай прийде Царство Твоє». Бог запевняє нас, що через Христа відповість на цю молитву. Тому підносимо її від серця, гаряче та з радістю, «з повноти віри», прохаючи у згоді з Божою волею та маючи віру, що Він відповість на нашу молитву, благословляючи як того, хто просить, так і того, хто приймає!

BS № 439, 1972, 75-77; SB № 4(335), 1983, 159-160

ЯКИМ Є ПРАВДИВИЙ ХРИСТІЯНИН

рилось також завдяки телебаченню, дістаючись майже до кожного куточка нашої кулі, і за різними свідченнями тисячі людей навертаються і приходять до Христа.

Християни і надалі становлять приблизно $\frac{1}{3}$ (32,9%) населення світу, яке налічує на сьогодні приблизно 6,9 мільярдів* осіб, претендуючи на найбільше число визнавців (загалом 2,2 мільярда чол.). Багато з них лише називаються християнами. Річний приріст визнавців християнства становить 8 мільйонів. Таке велике число християн стало приводом до представлення поданої нижче статті, мета якої допомогти нашим читачам в проголошенні і підтримці Євангелії Ісуса Христа.

На підставі виконання пророцтв часу і фактів даної справи, тим, хто «пильнує» (Мар. 13:33-37), є очевидним, що теперішній час великого утиску, який розпочався в 1914 році, є тією «скорботою великою... якої не було з первопочину світу», коли ми побачимо «тривогу людей на землі, і збентеження від шуму [підбурювання та гніву в стосунку до бастионів теперішнього суспільного порядку] моря та хвиль, коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ». «Вони крутяться й ходять вперед та назад, як п'яний, і вся їхня мудрість бентежиться» (Лук. 21:25,26; Пс. 107:27). Також чітко видно, що справи людства опинились в стані всесвітньої кризи, якої люди у своєму безсиллі не в стані розв'язати. Поза сумнівом, ці умови призводять до того, що люди все частіше звертають свої думки до релігії, а в результаті багато людей схилиються до популярних релігій. Ми радіємо кожному доказу, який показує, що люди навіть в незначній мірі звертаються до Бога і Христа. Сподіваємось, що багато з них стараються щиро, в належному стані серця, вчитися Господніх доріг, і що вони витривають у розпочатих пошуках, тому що Бог поклявся, що відповідно нагородить таких осіб знанням Своєї Правди на часі (Пс. 25:9,14).

Ми віримо, що теперішня імперія сатани прикладає все більші зусилля в теперішньому часі великого утиску, особливо по мірі того, як земля (теперішній суспільний порядок) надалі тремтить, а гори (теперішні автократичні уряди) розтоплюються як віск (поступово погоджуючись на загальні ви-

В ОСТАННІ РОКИ популярні євангелісти, які, проводячи великі кампанії, залучили великі маси людей на організовані ними зустрічі, на яких, як кажуть, заготовано тисячі випадків «навернень», викликали значне зацікавлення суспільства. Проголошення Євангелії дуже поши-

моги) перед обличчям Господнім (Пс. 97:4, 5). Але різноманітні елементи суспільства «теперішнього злого світу» (Гал. 1:4, KJV), розпечені огнем, розтоплюються (2 Пет. 3:10). Люди щораз більше доводяться до стану, в якому починають мислити згідно з релігійними принципами і дізнаються, яке значення мають події довкола них, яких раніше не було.

Вони поступово звертаються до пояснень, поданих у Божому Слові: що цей камінь (Боже Царство) дійсно вдарив в боввана (царства цього світу) і розтросив його, ставши горою, що наповнювала усю землю (Дан. 2:34,35,44,45); що в теперішньому дні Господнього гніву Господь спровадить на людей утиск, так що вони ходитимуть як сліпі (шукаючи напоямки в непевності, не знаючи, який обрати шлях), і вилється кров їхня, немов той пісок, бо згрішили вони проти Господа. Огнем Божих заздрощів буде «поїджена» ціла земля, перш ніж Господь звернеться до людей, які тоді житимуть, щоб дати їм чисті уста (передаючи їм чисте післанництво, післанництво Правди), щоб вони кликали Ймення Господнє, і щоб однодушно служили Йому (Соф. 1:14-18; 3:8,9). Люди усвідомлять це, коли будуть кликати до Господа в своїй неволі, і Господь їх визволить з утиску. Він зробить так, що буря (час утиску) заспокоїться, так що стихнуть хвилі. Тоді люди радітимуть, бо буде спокій, а Він приведе їх до бажаної пристані (Пс. 107:28-30; Ог. 2:7 – «і сповниться бажання всіх народів», KJV).

* Дані за 2012 р.

Незабаром «прийдуть часи відсвіження від присутності Господа» і «час відновлення всього» (Дії 3:19-21, *див.* KJV). Христос та Його Церква встановлять тоді на землі, між людьми, своє Царство (Об. 5:9,10). На відміну від результатів теперішніх зусиль, які мають на меті навернення світу, тоді «усі кінці землі спам'ятають, і до Господа вернуться, і вклоняться перед обличчям Його всі племена народів, бо царство Господнє, і Він Пан над народами» (Пс. 22:28-29; Дан. 7:13,14,27), бо тоді буде (з Божої точки зору) відповідний час для навернення світу.

Ми, як Божий народ, є свідками виконання так багатьох біблійних пророцтв в наш час, що можемо дійсно з радістю підняти голови, бо «зближається ваше визволення» – тому що «Боже Царство вже близько» (Лук. 21:28,31).

«ПШЕНИЦЯ І КУКІЛЬ»

Ще раз повертаючись до мільйонів людей, які в США (а також в інших країнах) вважаються християнами, можна було б поставити запитання: Чи повинні ми вважати їх всіх, або навіть лише тих, котрі «приймають рішення на користь Христа», правдивими християнами? Очевидно, що ні! Подібно, як і Господь виявив за посередництвом Апостола Павла, що не всі, котрі зовні є євреями, правдиві євреї (Рим. 2:28,29; 9:6). Так само не всі, котрі зовні вважаються християнами, є правдивими християнами.

В Мат. 13:24-30,36-43 Ісус сказав нам, що ми повинні сподіватися, що серед «пшениці» (правдивих християн) є багато «куколю» (імітації християн), і що вони будуть обоє разом рости аж до часу жнива, яке мало настати при кінці теперішнього Віку. По цій причині, як і на підставі спостереження за «плодами» конфесійних віруючих (Мат. 7:20), ми можемо безпечно стверджувати, що номінальна християнська церква складається переважно з «куколю».

Багато «ходять в церкву» з різних самолюбних мотивів, таких як суспільна позиція, професійні інтереси або користі, здобуття визнання від інших, розваги, стиль життя, плітки і т.п., а не через те, що Божа і Христова любов спонукає їх (2 Кор. 5:14) – християнство насправді не має впливу на їх життя. Про таких наш Господь висловився так: «Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене! Та однак надаремне шанують Мене, бо навча-

ють наук людських заповідей» (Мат. 15:8,9). Ці люди не дуже дбають про Духа, а ще менше про Правду, а тому не в стані шанувати Бога в душі і в правді – в єдиний спосіб, який Він може прийняти (Ів. 4:24).

Багато визнають, що релігійний кількісний ріст не супроводжується відповідним ростом моральності, і вони бояться, що релігія стає тимчасовою модою, тобто, що тепер є модним «вживання Божого імені як засобу» – використання релігії в таких особистих цілях, як запевнення собі постійної праці, доброго здоров'я і втечі від щоденних переживань.

Інші, не розуміючи біблійних наук стосовно стану смерті, душі, аду і т.д., але все ще зберігаючи в пам'яті середньовічні концепції згаданих тут тем, бояться, що в майбутньому будуть засуджені на вічні муки, якщо помруть, не приєднавшись до котроїсь з церков. Цей страх значно зріс з того моменту, як світ побачив нищівну силу атомної та водневої бомб, тому що люди глибоко усвідомлюють, що їхнє життя може дуже швидко погаснути, не залишаючи їм часу для покаяння на ложі смерті, якби була використана така ядерна зброя кимось зі світових правителів, оскаженим від влади. Тому цей страх у багатьох людях, які не є правдивими християнами, змусив їх піти в церкву.

ЯК МОЖНА СТАТИ ПРАВДИВИМ ХРИСТΙΑНИНОМ?

Кожен правдивий християнин є учнем, тобто послідовником Христа. Христові учні, послідовники, були вперше названі християнами в Антіохії (Дії 11:26). Існують певні чіткі кроки, які мусить зробити кожен, аби стати учнем, послідовником Христа, правдивим християнином:

(1) **Покаяння.** Згідно Біблії, Бог створив Адама на Свій власний образ «дуже добрим» (Бут. 1:26-31), але Адам згрішив через непослух щодо Бога і був засуджений на смерть. Все людство, представлене в ньому, коли він згрішив, має участь в цьому осуді на смерть (Рим. 5:12,19), і тому, по причині спадковості, є недосконалим розумово, морально, фізично та релігійно (Пс. 51:7). Кожен, хто розумно вірить, що по природі є грішником і виявляє побожний жаль з цієї причини (2 Кор. 7:9-11), зробив перший крок, щоб стати правдивим християнином.

(2) **Виправдання.** «Грішників Бог не послухає» (Ів. 9:31).

А Ісус засвідчив: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене», «Прийдіть до Мене, усі втомлені та обтяжені, і Я вас заспокою» (Ів. 14:6; Мат. 11:28). Зауважте, що Ісус не казав, щоб ми пішли до тієї чи іншої деномінації, але заохочує нас: «Прийдіть до Мене». Бог «полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням [задоволенням] за наші гріхи» (1 Ів. 2:2; 4:10; Рим. 5:6-10).

Ісус «дав Самого Себе на викуп за всіх», так, щоб Адам і всі, кого охопив вирок смерті, який був йому винесений, могли мати можливість повернення до Бога. Кожен, хто правдиво кається і в розумі визнає, що завдяки Божій ласці Ісус Христос, Той Єдиний Праведний, помер за його гріхи. Крім того, кожен, хто посідає віру в заслугу викупної жертви Ісуса, яка в очах Бога є задоволенням за поповнені ним гріхи, той учинив другий крок в напрямку того, щоб стати християнином.

Багато, не виключаючи деяких популярних євангелістів, помилково думають і навчають, що для того, щоб стати правдивим християнином, обов'язково потрібно зробити лише ці два кроки. Але, здається, вони не усвідомлюють, що оскільки ті, котрі були виправдані завдяки своїй вірі, мають мир з Богом за посередництвом Христа (Рим. 5:1), то їм залишається зробити ще один крок, що показує нам 2 в., у якому читаємо: «Через Якого ми вірою одержали доступ до тієї [подальшої] благодаті, що в ній стоїмо, і хвалимось надією слави Божої». Лише ті, котрі зроблять цей третій крок, стають правдивими учнями, або послідовниками Христа – правдивими християнами.

(3) **Посвячення.** Вище наведені слова наводять на думку цілковите віддання себе Богові, освячення або відречення від свого «я» для Бога і Його служби, віддання Богові того, що становить наше все, і прийняття Його волі замість власної, як зробив Ісус (Євр. 10:7; Мат. 26:39,42). Св. Павло пише (Рим. 12:1): «Тож благаю вас, браття [які вже мусили бути виправданими віруючими, аби до них можна було звертатися, як до братів], через Боже милосердя [Його попередню ласку], повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу». А Ісус сказав: «Коли

хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде» (Мар. 8:34) і «Хто більше, як Мене, любить батька чи матір... сина чи дочку, той Мене недостойний» (Мат. 10:37; Лук. 14:26). Тим самим Ісус показав, що відречення від себе і світу є необхідним як умова правдивого учнівства. Це означає відмову з боку посвячених заспокоювати навіть властиві їм людські почуття щодо самого себе і світу в кожному випадку, коли таке задіяння конфліктує з посвяченням на користь Божої цілі.

НЕСЕННЯ ХРЕСТА

Кожному, хто прагне стати правдивим учнем, Ісус повторює, що окрім відречення від себе і світу, він повинен «взяти свого хреста». Прийняття хреста означає згоду і рішучу боротьбу з випробуваннями (1 Пет. 1:7; 4:12), згоду на переслідування (2 Тим. 3:12) і страждання (1 Пет. 2:21), які з'являються, коли ми підемо за Учителем дорогою жертви, страждання за праведність і, можливо, нас чекає на ній смерть.

В іншому місці (Лук. 14:27) Ісус каже: «І хто свого хреста не несе, і не йде вслід за Мною, той не може бути учнем Моїм». Він застерігає, що прийняття і несення хреста є важливою річчю. Замість спонукати людей робити щось, чого вони до кінця не розуміють або не оцінюють, як це робить багато сучасних євангелістів, Ісус схиляє Своїх майбутніх учнів найперше сісти й обрахувати кошти (28 в.). Краще не піднімати хреста, якщо людина не в стані прийняти рішення нести його до самого кінця. Наш Господь ілюструє це, кажучи: «Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства» (Лук. 9:62). Якщо ви візьмете хрест, то це не буде лише його підняття, але вірне його несення аж до смерті.

Однак підрахунок того, наскільки більше ми отримаємо, аніж віддамо, не повинен зайняти у нас багато часу. Добре сказано, що деякі проводять багато часу, обраховуючи кошти наслідування Христа, а насправді вони повинні обрахувати собі кошти Його не наслідування. Ми віддаємо лише наше небагато, що становить наше людське все, натомість ще в теперішньому житті одержуємо багатства ласки «в сто раз більше» (Мат. 19:29; Мар. 10:30) – мир, радість, благодать серця, яких світ не може

дати, ні забрати, і т.д. А в майбутньому ми одержимо вічне життя в Божому Царстві. Насправді, після підрахунку всіх коштів, існує небезпека, що ми засоромимось по причині мізерності нашої жертви і боятимось прийти з нею до Господа. Завдяки знанню Господнього Слова ми одержуємо відвагу, щоб взяти хрест, і усвідомлюємо, що Його ввічливе запрошення підтримане милосердям і ласкою. Завіт з Господом є лише початком, а до кожного, хто укладає цей завіт, в часі потреби надходить ласкава допомога. Ісус каже: «Без Мене нічого чинити не можете ви». Так, як і у Його випадку, якщо даний нам хрест виявиться занадто тяжким для нас, Бог пошле нам поміч і полегшення (Мат. 27:32; 1 Кор. 10:13).

Інколи випробування, страждання та переслідування вважаються актом несення хреста, а насправді вони ним не є. Світ зовсім не несе хреста, подібно, як і ті, котрі повсякчас не розпинають своєї волі. Багато чоловіків кажуть: «Відколи я одружився, я ношу хрест через свою дружину. А багато жінок скаржаться, що саме чоловік став їх хрестом. Але жоден з тих хрестів не є хрестом Христовим, а проблема полягає лише в непідібраному подружжі. Часто пари неправильно підбираються. Однак і це може стати несенням хреста. Якщо, наприклад, опозиція зі сторони чоловіка чи дружини викликана вірністю Господу зі сторони одного з посвячених членів християнського подружжя, то зношення таких речей буде несенням хреста, оскільки все це зноситься заради Христа і Правди. Також зношення протиріч зі сторони підприємців-конкурентів по причині нашої вірності Христові, буде частиною несення хреста. Правдоподібно, для нас буде добрим, якщо ми посвячуємося Богові та Його волі, не бачити всього того, що може приховувати в собі несення хреста.

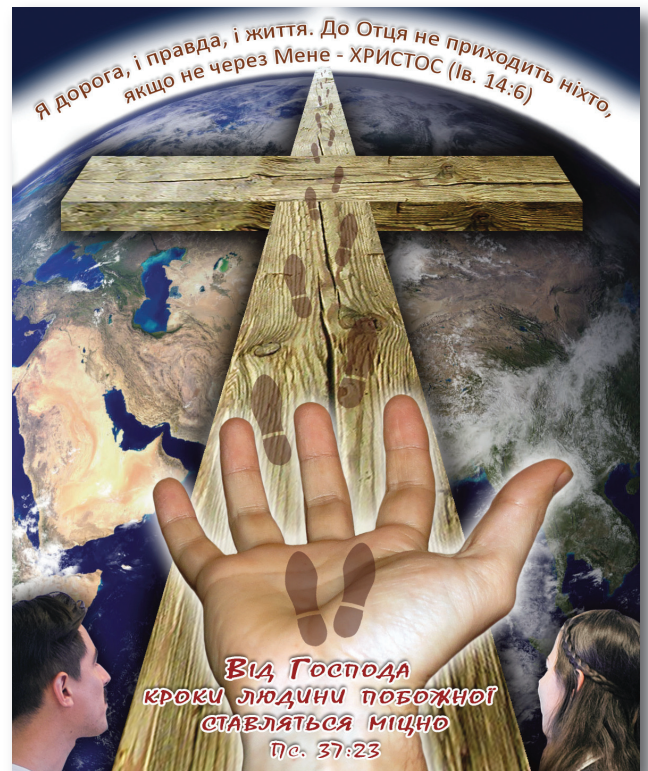
«Не знаю я, що ще мене чекає,
Господь закрив майбутнє від очей,
Щоб кожен крок, і як хто поступає,
Було випробуванням для людей».

Ісус каже нам, що взявши хрест, ми повинні нести його і йти за Ним, вірно наслідуючи Його аж до кінця. Несення хреста не означає втечі від випробувань або страх перед ними. Ми повинні зносити їх у спокійному дусі. Несення хреста є загальною справою, будучи способом розвитку характеру з боку посвяченої Божої

дитини. Єдине властиве почуття, в умовах несення нашого хреста, було виражене Вчителем: «Не Моя, а Твоя нехай станеться воля».

СЛІДУВАННЯ ЗА ІСУСОМ

Слідувати за Ісусом, або Його наслідувати, означає прийняти Його як взірця і, як такого, наслідувати Його. Окрім постійного відречення від себе і світу, ми робимо це через роздумування в щирому послуху і свідченні доброго Божого Слова через наш самоаналіз, пильність і молитву (Пс. 1:1,2; Лук. 8:15; Ів. 18:37; Кол. 4:2).

Не достатньо також розпочати з відважного визнання Ісуса як свого Спасителя, з відважного запевнення про учнівство і виявлення рішучих намірів піти за Ним. Коли ми вже прийняли рішення стати на бік Господа і стали Його учнями, ми мусимо бути випробувані. Не ті, котрі лише на початку мають запал і, можливо, стрибають від радості, вигукуючи «Алілуя, я спасен!», але ті, котрі можуть підтвердити свою цінність у вірності і терпеливій витривалості (Євр. 10:36; Як. 1:4), достоїнствах, необхідних в щоденному подорожуванні слідами Учителя, будуть визнані гідними і остаточно визнані Господом, почувши від Нього такі слова: «Гаразд, рабе добрий і вірний!»

Як правдиві християни ми повинні завжди пам'ятати, що «Христос постраждав за нас, і залишив нам приклада, щоб пішли ми слідами Його» (1 Пет. 2:21). Роблячи так, ми повинні слідувати за Його керівництвом. Яку ж потіху нам приносить розпізнання Його постійної турботи як нашого Пастиря! Християнин ніколи не повинен розглядати своїх досвідчень в категоріях щастя чи нещастя, але повинен пам'ятати, що все, що з ним трапляється (якщо він насправді живе близько Господа), є результатом Божого влаштування та керівництва. «Від Господа кроки людини побожної ставляться міцно, і Він любить дорогу її» (Пс. 37:23). Навіть, якщо ця дорога виявиться дуже тернистою, вузькою та кам'янистою, то він знає, що Божа дорога є найкращою.

Та деякі могли б запитати: Чи наш Небесний Отець планує і приготує кожен маленький крок, кожен незначний випадок в наших випробуваннях? Правдоподібно, що в цьому питанні може бути дві крайності. Наші розуми різняться. Наші випробування різні. Зрозуміло, що різні особи з-поміж нас мають по своїй природі схильності до трактування справ з різних точок зору. Ми, звичайно, думаємо, що багато з нас не дуже схильні приглядатися до Господнього провидіння в різних дрібних деталях нашого життя. Якщо йдеться про нас самих, то ми швидше схильні думати, що багато людей одержали б ще більше благословенств, якби більше пильнували в цій справі. Та деякі, думаючи про могутнє Господнє провидіння, впадають в крайності. Такі схильні думати, що якби навіть їм довелось ступити в калюжу води, то Господь співпрацював би тут з ними.

Однак ми маємо запевнення, що «Ангол Господній табором стає кругом тих, хто боїться [шанує] його, і визволює їх» (Пс. 34:8). Стараймося щораз більше помічати Господнє провидіння у всіх наших справах. Крокуймо поряд з Ним в покорі та любові, знаючи, що Він направляє наші кроки – не так щоб все, що ми робимо, кожен крок, який ми вчиняємо, був обов'язково наказаний Ним (особливо, коли виявляється, що цей крок невластивий), але що загальний спосіб поступування праведної людини знаходиться під Його наглядом. Бог посилає своїх ангелів, Своїх посланців, щоб вони пильнували над Його людом (Пс. 91:11,12;

Євр. 1:14). Таким чином, правдиві християни, посвячені християни, мають в Ньому свого провідника.

ПОРІВНЯНО НЕБАГАТО ЛЮДЕЙ Є ПРАВДИВИМИ ХРИСТІЯНАМИ

На підставі Святого Письма ми розуміємо, що для того, щоб бути правдивим християнином, потрібно виконати певні чітко визначені вимоги. Багато мільйонів людей вступили до церков і в очах загалу вважаються християнами, однак, вони є християнами лише зовні, подібно, як багато були лише зовні євреями. Навіть серед тих, які прийняли «рішення на користь Христа», є багато людей, які думають, що є правдивими християнами, але такими не є, оскільки ніколи не посвятили свого життя Богові. По суті, порівняно небагато є таких, що зрікаються себе і світу, несуть хрест як учні, тобто послідовники Христа – правдиві християни, є «справді учнями» (Ів. 8:31). Лише тим, які перебувають у Його Слові і дозволяють, аби Його освячуюча сила діяла в їх серцях (Ів. 17:17), Ісус обіцяє знання Правди та благословенну свободу, яку воно з собою несе (Ів. 8:32).

Звертаючись до Своєї Малої Черідки, як до тих, котрі «є більше, ніж переможцями» (Рим. 8:37, KJV), Ісус сказав (Лук. 12:32): «Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство». Будучи, в першу чергу, «сплодженими» від Божого Святого Духа через Євангелію (1 Кор. 4:15) «до живої надії» (1 Пет. 1:3), члени Малої Черідки стали «якимсь первопочином творів Його» (Як. 1:18).

Як перед буквральним народженням настає сплодження, а потім оживлення плоду, так відбувається і з новим створінням. Після сплодження через Боже Слово і Дух зародкове нове створіння оживлюється через отриманого духа Правди (Еф. 2:1,5; Кол. 2:13). Якщо цей процес розвитку триває надалі, якщо це нове серце, розум і воля, той скарб, сплоджений і оживлений у своїй *земній посудині* (2 Кор. 4:7), не перестає розвиватися, «зміцнюючись Господом та могутністю сили Його» (Еф. 6:10), то сплоджене, оживлене, розвинуте, зміцнене, врівноважене і вдосконалене в терпінні (1 Пет. 5:10) нове створіння народжується у воскресіння як духовна істота, так само, як Ісус, як нове створіння (Євр. 2:10).

«Що вродилося з тіла є тіло, що ж уродилося з Духа є дух» (Ів. 3:6). «Тіло й кров посісти Божого Царства не можуть» (1 Кор. 15:50), тому що в духовному царстві нікому не потрібне тіло, кров, кості, м'язи, легені, шлунок, буквально ноги для ходьби і т.п. Такі тіла, що складаються з крові та костей, тобто людські, не могли б в ньому існувати. Тому, «коли хто не родиться з води [правди] й Духа [з духовним розумом в духовному тілі], той не може увійти в Царство Боже» (Ів. 3:5).

Нове створіння (подібно, як і людська істота) народжується після того, як отримує своє власне окреме тіло. Духовне тіло одержується під час воскресіння. Як Ісус, як Нове Створіння, був «первороджений з мертвих» (Кол. 1:18; Дії 26:23; Об. 1:5) і у воскресінні отримав своє духовне тіло, так подібно і Церква Первороджених (Євр. 12:23) відроджується зі стану смерті й отримує духовне тіло у воскресінні, після чого може приходити і відходити невидимо, подібно до вітру, бо «Вітер віє, куди забажає [по своїй волі], і шум його чуєш, а не відаєш, звідки приходить і куди відходить. Так бо і з кожним, хто народжується від Духа» (Ів. 3:8, Хом.). Отож, ми не знаємо, якою є духовна істота, але звертаючись до тих, котрі були сплоджені від Духа як нові створіння, Апостол Іван сказав (1 Ів. 3:2): «Улюблені, ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що, коли з'явиться, то будемо подібні до Нього [як духовні істоти], бо будемо бачити Його, як Він є [не таким, яким Він був – в тілі, але яким є – духовною істотою]».

КЛАСИФІКАЦІЯ ПРАВДИВИХ ХРИСТИЯН

Хоча існує лише «мала черідка» правдивих християн, котрі складають Христове Тіло, тобто Наречену (Еф. 5:28-32), Жінку Агнця (Об. 19:7; 21:2,9), ті 144 000 вибраних з-поміж людського роду, які сядуть з Ісусом на престолі і стануть разом з Ним на горі Сіон (Об. 3:21; 14:1,4), як велике Авраамове Насіння (Гал. 3:8,16,29), щоб благословити всі народи землі (Бут. 12:3; 22:18; Об. 5:10; 22:17), то, однак, серед християн також з'являється якийсь «натовп великий». Це ті, котрі не були достатньо вірні, аби отримати в нагороду становище серед членів Нареченої Христа і сісти на престолі Його слави і сили, але які як переможці будуть нагороджені «пальмами» пе-

ремоги й будуть служити перед престолом «в храмі Його день і ніч» (Об. 7:9,15). Вони також є правдивими християнами, вірними аж до смерті, але вони не були «більше, ніж переможцями», не «стали учасниками Божественної природи» (2 Пет. 1:4, УБТ). Вони зображені в служницях (Бут. 24:61), які їхали разом з Ревекою на верблюдах, коли вона подорожувала через пустиню (зображуючи подорожування у Віці Євангелії), щоб одружитися зі своїм нареченим, якого вона ще не бачила (Ісааком, який зображує Ісуса). В більшій чи меншій мірі члени Великої Громади дозволили на те, аби їх «шати спасіння» (Іс. 61:10) – одержавності – були опоганені від тіла (Юди 23). Тому вони також повинні були випрати свої шати в крові Агнця (Об. 7:14).

Це, звичайно, не відноситься до світу, бо світ не зодягнув шати Христової праведності, шати спасіння. Насправді їх носять лише Господні діви – як мудрі, так і нерозумні – які знаходяться в гроні «переможців», чи то на престолі, чи перед ним, оскільки діви, подружки Молодої, які йшли за нею, були припроваджені в царську палату з радощами та потіхою (Пс. 45:15,16).

ВИДИМА ФАЗА ЦАРСТВА

Тоді як правдивий клас Царства – Ісус і Церква – під час свого царювання буде невидимий для всього людства, то, однак, по всій землі його будуть видимо представляти деякі людські істоти – Старожитні та Молоді Гідні, подібно, як під час свого панування сатана та його ангели були видимо представлені певними людськими істотами, серед яких опинились гнобительські правителі, фальшиві релігійні вчителі і грабіжницькі аристократи. Та перш ніж Старожитні і Молоді Гідні стануть видимими представниками пануючого на землі Небесного Царства (Бут. 13:14,15; Дії 7:5; Євр. 11:39,40), вони повинні будуть на підставі вірності, досягнутої під час випробування в теперішньому житті, довести свою лояльність щодо Правди і Справедливості. Таким чином, у майбутньому віці вони будуть відповідними і відповідальними представниками невидимих Правителів. Вони будуть князями (але не царями), які будуть панувати в суді – згідно з принципами правди та справедливості (Іс. 32:1). Старожитні Гідні будуть князями (а не царями) по всій землі (Пс. 45:17), а їхніми співпрацівниками будуть Молоді Гідні (Йоїл 3:1; Євр. 11:38).

Виконуючи таку владу, Старожитні та Молоді Гідні будуть володарями, що підлягатимуть Христові, тоді як світ на той час не лише взагалі не матиме влади, але буде підданий тим Гідним. Старожитні та Молоді Гідні постануть перед світом як Його видимі володарі і такими їх визнає світ і виявить щодо них послух.

З Гідними тісно будуть пов'язані князі нижчого рангу і провідники, які образно представлені в Чис. 1:5-16 і 31:14. Ці останні князі або провідники зображують Квазі-вибраних, а серед них Посвячених Табірників Епіфанії, які виявляться корисними помічниками завдяки їх багатьом здібностям, допомагаючи невибраним на Святій Дорозі, коли вони розійдуться повсюди, щоб навертати людей до Божого Слова і праці. Ці слуги принесуть людям мир (Пс. 72:3). Такого результату слід прагнути якнайбільше!

Ми заохочуємо особливо тих, котрі зробили кроки покаяння та виправдання, аби вони сіли та обрахували кошти посвячення, після чого постановили стати правдивими християнами, «справді учнями».

Як новопосвячені, так і нововиправдані потребують вказівок з Божого Слова, а також надій та обітниць, що містяться в ньому. Тому ми наполягаємо, щоб весь Божий люд старався вчити таких, але не в дусі сектантства, яке довело свою непридатність, майже до огидності, а в дусі науки (навчання) Христової, науки Апостолів і Про-

років, науки Біблії – простої та чистої. І наскільки ми подаємо їм цю науку незабрудненою, настільки передаємо їм «силу Божу... на спасіння» (1 Пет. 1:5), яка може уберегти їх від упадку.

В залежності від того, в якій мірі ми будемо в стані вкласти в серця та розуми новопосвячених науку Біблії, настільки ми матимемо успіх, який полягатиме в тому, що ми зможемо дати їм засіб проти бур'яну, який знищить насіння тернини земних амбіцій і задоволень (Мат. 13:22), оскільки лише тоді, коли перестануть існувати ці амбіції, зможе прорости добре насіння Царства. Тоді серце зможе вповні опинитися серед справ, пов'язаних з Царством, справ, які ще не є видимими. Лише ті, кому були відкриті очі зрозуміння на прекрасні правди Божого Слова (як це було добре вияснено, напр., в Студіях Святого Письма – особливо в Божому Плані Віків), можуть належно оцінити, «що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання» (Еф. 3:18, 19). І тільки такі можуть оцінити те, «чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його». Такі люблять Бога більше, ніж свій дім, країну, батьків, дітей чи щось інше – більше, ніж люблять самих себе – так, що готові віддавати життя в Його службі (1 Ів. 3:16).

BS № 626, 1988, 35-39; SB № 58, 1992, 92-96;

SB № 59, 1993, 8

ЛИШЕ РАЗ ЗАВЕЛИ НАШ ГОДИННИК ЖИТТЯ,
І НІХТО НАМ НЕ СКАЖЕ ТОЧНІШЕ,
КОЛИ СТІЛКИ НАЗАВЖДИ ПРИПИНЯТЬ БИТТЯ,
МОЖЕ СКОРШЕ ГОДИНУ, ЧИ МОЖЕ ПІЗНІШЕ.

ЛИШ ТЕПЕР ЧАС Є Твій, ти живи
І ЛЮБИ І ПРАЦЮЙ, ПОКИ МОЖЕШ ТРУДИТИСЬ,
НЕ НАДІЙСЯ НА ЗАВТРА, СПІШИ,
Бо ГОДИННИК Твій МОЖЕ СПИНИТИСЬ.

Цю та інші публікації можна знайти на сайті: <http://biblijnyjprapor.com.ua>

або можна писати на e-mail: smre@biblijnyjprapor.com.ua.

З цієї адреси доступні подібні сайти у: США, Франції, Німеччині, Великобританії, Польщі, Литві та Росії.